

amit világ kezdete óta játszanak a gyerekcsodáló vendégek, és nem veszik észre, milyen unalmasak vele. És eltekintve, hogy unalmasak – szédítő, mi jön ki ebből az erőltetett hasonlítgatásból! Az egyik azt állítja, hogy egészen az apja, a másik esküszik, hogy egészen az anyja – ezen összevesznek, részletekre térnek, vitatkoznak, kijelentik becsületszavukra, hogy a szeme, az egészen az apja, de az orrában már van valami az anyjából – ellenben az álla, az mintha egy kicsit az apjáé volna, profilból nézve – előlről inkább az anyja. A végén két vendég csaknem összepofozkodott ezen – a végén már ilyeneket hallottam csak a társalgásból, hogy nagyon téved, véletlenül, mert a szeme, az egyszerűen ki van vágva az apjának a füléből, ellenben a füle, az tényleg az anyjának a szájához hasonlít. Én, tekintettel, hogy a gyereket a fürdőből szedték ki éppen meztelenül, mikor a vendégek jöttek – sietve távoztam, nehogy tanúja legyek, mikor olyan részletekre találnak rátérni, kifogyván a többi részletből, amelyekkel kapcsolatban legalábbis kínos lett volna számomra a reménytelen, sőt mondhatnám, tárgytalan vita, hogy az apjához hasonlít-e vagy az anyjához.

Gőgicse

Szeretnék valahogy megismerkedni velük, mert Pestig még négy órát megy a vonat, és a lapokat kiolvastam. Csinos, barna asszony és kissé kövéres úr, és Bübüke, aki hatéves lehet, de még szoknyában járattják. Odafigyelek.

– Bübüke, mit kell mondani a bácsinak?

– Köszönöm tépen.

– Köszönöd tépen? Jaj, te aranyos! Nézd, kérlek, Aranka, hogy csücsöríti azt a kis száját, mikor azt mondja: tépen! Jaj, de édes ez a gyerek. Te!!... Te drágaság.

Aztán.

– Bübüte, tit szejet Bübüte, a nénit, vad a bácit?

BÜBÜKE A Majiszta nénit.

MARISKA NÉNI Jaj, te, mindjárt megeszlek! Máj szejeti Bübüte a Majjszta nénit? Ude azéj, mej az ad neki cutojtát.

BÜBÜKE Igen.

MARISKA NÉNI Hallod? Azt mondta, igen. Hallottad, hogy mondta?

A BÁCSI Hát a bácit nem szejeti a Bübüte? Na, megállj! Mosz haratszít a báci.

A bácsi tényleg haragszik. Durcásan elfordul Bübükétől, és az egyik ujját durcásan a szájába dugja. Haragosan néz Bübükére, és összecücsöríti a száját. Bübüke nem bánja. Az asszony könyörögve néz rám, mintegy elképedve, hogy hogy lehet egy gyerek ilyen egy édes. Tényleg, milyen egy édes egy ilyen gyerek. Nem is olyan édes.

Továbbá.

– Bübüte, moszt diditézni tell Bübütének. Ajukálni kell.

Bübüke nyafog, nem akar aludni.

– Bübüte, idenézz, néni, meg báci is ajutál. Idenézz; látod. Neked is muszáj.

Be akarják csapni a gyereket, hátradőlnek, behunyják a szemüket, és úgy tesznek, mintha aludnának. Bübüke figyeli őket, nem merik kinyitni a szemüket. Végre megunják, és tényleg elalusznak. Egyedül maradunk Bübükével. Nagyon unom magam, meg fogok ismerkedni a gyerekekkel.

– Bübüte – kezdem –, méjt nem ajutál?

Bübüke felém fordul, és mély megvetéssel néz végig.

– Nevem Réz Jeromos – mondja Bübüke hidegen és határozottan. – Az úrnak nem vagyok Bübüke. Ezeknek itt vagyok, szegényeknek, mert rokoni viszony köt hozzájuk, és el kell nézennem a gyengeségüket. Részint belátásból, mert ők azt hiszik, hogy nagyon kedvesek, amikor így gügyögnek nekem, és nincs szívem hozzá, hogy kiábrándítsam őket, részint pedig számításból, mert néhány évig náluk leszek most, ők gondoskodnak rólam, és mondhatom, így kényelmesebb nekem, mintha magamnak kellene megkeresni a kenyeremet, felnőtt gyanánt. Ezzel szemben én tartozom nekik kedvesnek és bájosnak és gyermeknek

lenni. Ők például azt mondják nekem: „Bübüte”, mire én selypítve felelek nekik, mert ez nekik örömet okoz, úgy látszik, és a pénzükért joguk van hozzá, hogy úgy mulassanak, ahogy ők tudnak. Ezek társadalmi félszegségek, uram, és én alkalmazkodom, és kíváncsian kérdezősködöm, és csudálkozom, mikor mindenféle butaságokat mondanak nekem a vasútról, meg a madarakról, és úgy teszek, mintha ők nagyon imponálnának nekem, hogy mindent tudnak, és én semmit se tudok. Alkalmazkodom, de higgye el, nehezemre esik sokszor.

– Uram, igazán sajnálom önt.

– Ne sajnáljon. Ha felnövök, nekem is lesz gyerekem, és gügyögve fogok beszélni vele, és tanítani fogom és imponálni fogok neki, és az szót fogad nekem. Az emberek, ha idősebbek lesznek, és rájönnek, hogy senki se hallgat rájuk, bosszúból gyereket szülnék maguknak, hogy legyen valaki, aki előtt játszhatják a felnőttet és mindentudót. De most ne zavarjon, gondolkodom.